

správní komise doručení dne 6. února 1920 honebnímu výboru účinným také proti všem stěžovatelům jako členům honebního společenstva a nebyv jimi v zákonné 14denní lhůtě odvolací § 77 zák. o okr. zast. vzat v odpor, nabyl proti nim právní moci. Nelze tedy shledávat nezákonného porušení subjektivních práv stěžovatelů v tom, že zemský správní výbor stížnost podanou jimi do výměru okresního výboru teprve 1. března 1920 — nezabývá se meritem věci — jako opožděnou a tudíž nepřipustnou odmítl.

Č. 598.

Zabírání bytů: * Ze zabrání jsou podle § 32 zák. z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. vyloučeny domy, třebas i dostavěné, pro něž však nebylo ještě dáno obývací povolení před 22. listopadem 1919.

(Nález ze dne 29. listopadu 1920 č. 11.448.)

Prejudikatura: srov. nálezy č. 188 a 418.

Věc: Františka Rypáčková na Král. Vinohradech proti okresní správě politické v Táboře o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Usnesením bytové komise v Táboře ze dne 22. dubna 1920 byl na základě zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. zabrán prázdný byt v domě stěžovatelčině č. p. 221 v Ml. Vožici v přízemí o 1 kuchyni, 2 pokojích a předsíni s příslušenstvím, jelikož byt ten jest již po dobu více než 5 roků neobydlen, ačkoli k obývání způsobilý a stěžovatelka má se svým manželem na Král. Vinohradech byt jiný. Připomenuto dále, že případná námitka, že pro tento dům nebylo dosud uděleno obývací povolení, nemá zde místa, jelikož byty v tomto domě, který jest již více než 5 roků postaven, jsou úplně vyschlé a k obývání způsobilé, což se komisí zdravotní a stavební zjistí. Též nemá místa námitka, že dům onen není úplně dostaven, neboť schází pouze zábradlí u schodů, s nimiž zabraný byt nemá nic společného, poněvadž má docela zvláštní vchod, a nutné opravení dlaždiček na dvoře nevádí zabranému bytu.

Odporu stěžovatelčinu žalovaný úřad nevyhověl, ježto zde splněna jest podmínka § 8, bod 1 pro zabrání.

Rozhoduje o stížnosti podané pro vadnost řízení a pro nezákonnost tohoto rozhodnutí, vycházel nejvyšší správní soud z těchto úvah:

Stěžovatelka namítá v souhlasě se svým tvrzením v odporu obsaženým, že tu není podmínek pro zabrání, poněvadž jde o byt v novostavbě, která nebyla dosud úředně kolaudována a zůstala neobydlena, když dosud povolení k obývání nebylo uděleno.

Žalovaný úřad se v naříkaném rozhodnutí o námitce té nevyslovil, odůvodniv svůj výrok pouze poukazem na to, že zde splněna jest podmínka § 8, bod 1 pro zabrání.

Ale v odvodním spise zaujímá k ní výslovně stanovisko odmítavé, tvrdě, že jest irrelevantní, ježto zabrání bytu neznamena ještě přiděl,

resp. užívání jeho a obec má prý ostatně dle § 13 zákona o zabírání bytů právo zabrané místnosti a byty svým nákladem upravití a může sama příslušné řízení kolaudační dáti provéstí.

Otázku, která námitkou stěžovatelčinou byla nadhozena, je nutno předem rozřešiti, aby se mohlo posouditi, mělo-li vůbec býti zaváděno jednání dle § 11 cit. zákona. Nejvyšší správní soud nemohl v tom směru upříti stížnosti oprávněnost. § 32 zákona o zabírání bytův obcemi výslovně stanoví, že se zákon ten nevztahuje na byty v domech, pro které bylo uděleno obývací povolení až po vyhlášení jeho (s výjimkou, která zde nepadá na váhu). Z toho však plyne, že se nevztahuje také na byty, správněji místnosti v oněch domech, pro které povolení obývací dosud vůbec dáno nebylo. »Byty« takové není tedy třeba oznamovati dle §§ 2 až 5 cit. zák. a nelze je také zabírati dle § 8 téhož zákona prostě proto, že majiteli brání překážka právní, aby jich mohl používatí a v nich obývatí buď sám nebo poskytnoutí v nich byt jiným osobám.

V daném případě je nesporno, že jde o takovéto místnosti a proto jest naříkané rozhodnutí, potvrzující zabrání jejich, nezákonné a bylo je dle § 7 zákona o správ. soudě zrušiti.

Tvrzením, že námitka stěžovatelčina jest nerozhodna proto, že zabrání bytu neznamena ještě skutečný příděl jeho a že obec může se postarati o to, aby kolaudace byla provedena, netřeba se při jasném znění § 32 zákona o zabírání bytů zabývatí.

Č. 599.

P a t r o n á t: * Po dobu, pokud statky bývalé rodiny panovnické, s nimiž spojeno je reální právo patronátní, stojí ve veřejné správě státu československého, nastává při beneficích patronátu takovému podřízených *libera collatio* příslušného ordinariátu.

(Nález ze dne 1. prosince 1920 č. 11.553.)

V ě c: Dr. František Kordač, arcibiskup v Praze (adv. Dr. K. Sobička z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty v Praze (zast. odbor. radou Drem Jar. Hendrichem) o výkon práva presentačního.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím ministerstva školství a národní osvěty ze dne 20. září 1919 č. 38.429, o němž byl arcibiskupský ordinariát v Praze vyrozuměn výnosem zemské správy politické v Praze dne 3. listopadu 1919 čís. 17/a 790/36 ai 19, bylo vysloveno, že až do všeobecné úpravy práva patronátního na velkostatech Habsbursko-Lotrinských, na něž byla rozhodnutím ministerstva zemědělství v Praze ze dne 29. dubna 1919 č. 9777 uvalena vnucená správa a s jejichž vlastnictvím jsou spojena reální práva patronátní nad určitě vyjmenovanými římsko-katoličskými farními obrocími, má se dítí výkon presentace, vyplývající z tohoto reálního práva patronátního, ministerstvem zemědělství, a sice v ten způsob, že ministerský rada Václav M., jenž byl jmenován vnuceným